

Karl Ove Knausgård (n. 1968) este un scriitor norvegian cunoscut mai ales pentru cele șase romane autobiografice intitulate sugestiv *Lupta mea* (*Min kamp*). Născut în Oslo, scriitorul a crescut pe insula Tromøya, în Arendal și în Kristiansand, și a făcut studii de artă și literatură la Universitatea din Bergen. Knausgård a debutat în 1998 cu romanul *Ute av verden*, pentru care a primit Premiul pentru Literatură al Criticilor Norvegieni, acordat pentru prima dată unui roman de debut. Între 1999 și 2002, Knausgård a fost coeditor la *Vagant*, o revistă literară norvegiană fondată în 1988, pentru care a realizat interviuri extrem de interesante cu scriitorii Rune Christiansen și Thure Erik Lund. Al doilea roman, *En tid for alt* (2004), a fost la fel de bine primit de critică și a fost nominalizat la Premiul pentru literatură al Consiliului Nordic și la IMPAC Dublin Literary Award. Consacrarea a venit însă odată cu publicarea, între 2009 și 2011, a seriei de romane autobiografice însumând peste 3 500 de pagini, care a devenit unul dintre cele mai mari fenomene literare în Norvegia, cu peste 450 000 de exemplare vândute. În 2010, scriitorul a înființat o mică editură împreună cu Yngve Knausgård (fratele său) și cu Asbjørn Jensen.

Knausgård și soția sa, scriitoarea Linda Boström Knausgård, trăiesc în Österlen, Suedia, împreună cu cei patru copii.

KARL OVE KNAUSGÅRD

Lupta mea

CARTEA A CINCEA: MAI SUNT ȘI ZILE CU PLOAIE

Traducere din limba norvegiană
IOANA-ANDREEA MUREȘAN

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Lupta mea.

Mai sunt și zile cu ploaie

Karl Ove Knausgård

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OVE KNAUSGÅRD, KARL
Lupta mea. Mai sunt și zile cu ploaie / Karl Ove Knausgård;
trad.: Ioana-Andreea Mureșan. - București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2294-5
I. Mureșan, Ioana-Andreea (trad.)
821.111(73)-31=135.1

PARTEA A ȘASEA

Cei paisprezece ani în care am locuit în Bergen, din 1988 până în 2002, s-au dus de mult, n-a mai rămas nimic în urma lor, nimic altceva decât episoade pe care poate și le amintesc diferiți oameni, câte-un gând răzleț și, desigur, tot ce se găsește în propria-mi amintire a acelor vremuri. Dar e surprinzător de puțin. Din miile de zile pe care le-am petrecut în acest orașel de pe coasta de vest, cu străzi înguste și scăldat de ploaie, au mai rămas doar câteva întâmplări și o mulțime de trăiri. Țineam un jurnal pe care l-am ars. Am făcut o serie de fotografii, din care am rămas cu douăsprezece; le țin într-o grămăjoară pe podea, lângă birou, împreună cu toate scrisorile pe care le-am primit în perioada aceea. Le-am frunzărit, am trecut prin ele, însă asta mă întristează de fiecare dată, a fost o perioadă atât de groaznică! Știam atât de puțin, voiam atât de mult, nu mi-a ieșit nimic. Dar în ce stare de spirit eram înainte de a merge acolo! Am dat o tură până la Florența cu Lars în vara aceea, am stat acolo câteva zile, am luat trenul mai departe înspre sud până la Brindisi, era atât de cald încât simțeam că fața îmi lua foc atunci când îmi scoteam capul prin fereastra deschisă a trenului. Noaptea la Brindisi – cer întunecat, case albe, o căldură aproape ca-n vis, mulțimi mari de oameni prin parcuri, peste tot tineri pe scutere, strigăte și zgomot. Ne-am dus la terminalul vaporului de Pireu și ne-am așezat la coadă împreună

cu mulți alții, aproape toți tineri și cu rucsacuri în spate ca și noi. Erau 49 de grade la Rhodos. O zi la Atena – cel mai haotic loc în care am fost vreodată și năucitor de cald –, apoi am luat o barcă spre Paros și Antiparos, unde ne-am petrecut fiecare zi pe plajă și ne-am îmbătat cu rărie în fiecare seară. Într-o noapte am cunoscut niște norvegiene cărora, pe când eu eram la toaletă, Lars le-a povestit că era scriitor și că urma să înceapă studiile la Academia de Scriere Creativă în toamna următoare. Tocmai discutau despre asta atunci când m-am întors. Lars m-a privit zămbind. Ce făcea oare? Știam că îndruga tot felul de minciuni, dar cu mine de față? N-am zis nimic, dar m-am hotărât să-l țin la distanță pe viitor. Am plecat împreună spre Atena, eu rămăseseam fără un sfaț, Lars încă avea destui, s-a hotărât să ia avionul spre casă în ziua următoare. Stăteam pe o terasă, el mânca pui, bărbia îi strălucea de grăsime, eu beam un pahar cu apă. Ultimul lucru pe care-l voiam era să-i cer bani, și n-aș fi acceptat bani de la el decât dacă s-ar fi oferit să-mi împrumute. Dar nu a făcut-o, așa că am răbdat de foame. A doua zi a plecat la aeroport, iar eu am luat autobuzul până la marginea orașului, am coborât lângă o intrare pe autostradă și am început să fac autostopul. După doar câteva minute s-a oprit lângă mine o mașină de poliție, nu știau o boabă de engleză, dar am înțeles că era interzis să faci autostopul acolo, așa că am luat autobuzul înapoi spre centru și, cu ultimii bani, am cumpărat un bilet de tren spre Viena, o franzelă, o sticlă mare de cola și un cartuș de țigări.

Credeam că drumul va dura câteva ore, așa că am avut un șoc când mi-am dat seama că era vorba mai degrabă de două zile. În compartiment erau un băiat suedez de vârsta mea și două fete englezoaice cu vreo doi ani mai mari. Ne aflam tocmai în Iugoslavia când, prinzându-se că n-aveam nici bani, nici mâncare, s-au oferit să împartă cu mine ce aveau. Peisajul ce se vedea pe fereastră era atât

de frumos, încât îl simțeam fizic. Văi și râuri, gospodării și sate, oameni îmbrăcați într-un fel care pe mine mă ducea cu gândul la secolul al nouăsprezecelea și care lucrau pământul așa cum se făcea pe atunci, cu cai și care, coase și pluguri. O parte din tren era sovietică: m-am plimbat seara prin vagoane, fascinat de literele străine, de mirosurile străine, de interiorul străin, de chipurile străine. Când am ajuns la Viena, una dintre cele două fete, Maria, a vrut să facem schimb de adrese, era atrăgătoare și, în mod normal, m-aș fi gândit că ar fi fost o idee să trec cândva prin Norfolk, poate să fim împreună și să locuiesc acolo, dar în ziua aceea, hoinărind pe străzile de la periferia Vienei, acest gând îmi era străin, încă mă gândeam la Ingvild, pe care o întâlnisem doar o dată – în primăvara aceea, de Paști –, dar cu care corespondasem după aceea; orice altceva pălea în comparație cu ea. O femeie blondă, cu figura serioasă, de vreo treizeci și ceva de ani, m-a dus până la o benzinărie de lângă autostradă, acolo am întrebat niște camionagii dacă aveau un loc și pentru mine, unul dintre ei a dat din cap, avea în jur de cincizeci de ani și tenul de culoare închisă și era slab, cu ochi profund strălucitori, voia doar să mănânce mai întâi.

Am așteptat afară în amurgul cald și am fumat urmărind farurile care se succedau pe drum și deveneau tot mai clare pe măsură ce se lăsa seara, înconjurat de freamătul traficului întrerupt din când în când de izbituri scurte, dar puternice de uși, de vocile neașteptate ale oamenilor ce se îndreptau către parcare, venind dinspre benzinărie sau intrând în ea. Înăuntru lumea mânca în liniște, fiecare în treaba lui, pe lângă câte o familie cu copii care se revărsa în jurul mai multor mese. Mă cuprinsese o exaltare mută; tocmai asta îmi plăcea mai mult decât orice, obișnuitul și familiarul – șoseaua, stația de benzină, cafe-neaua – care de fapt nu era deloc familiar, peste tot ieșeau în evidență detalii diferite față de ceea ce știam eu. Șoferul

a ieșit, mi-a făcut semn din cap, l-am urmat, m-am cățărât în vehiculul enorm, am lăsat rucsacul în spate și m-am făcut comod. El a pornit motorul, toate au început să huruie și să se scuture, farurile s-au aprins, am pornit încet, apoi cu viteză tot mai mare, dar încă ne mișcam greoi, până când am ajuns în siguranță pe banda interioară a autostrăzii, moment în care șoferul s-a uitat la mine pentru prima dată.

– *Schweden?* m-a întrebat el.

– *Norwegen*, am zis eu.

– A, *Norwegen!*

Toată noaptea și o bună parte din ziua următoare am stat lângă el. Am amintit câteva nume de fotbaliști – s-a entuziasmat mai ales de Rune Bratseth –, dar, de vreme ce nu știa o boabă de engleză, ne-am rezumat la asta.

Mă aflu în Germania și mi-era foarte foame, dar fără un ban în buzunar, nu puteam decât să fumez și să fac autostopul și să nu-mi pierd speranța. A oprit un bărbat tânăr într-un Golf roșu – a zis că-l chema Björn și că mergea departe; era ușor de discutat cu el și spre seară, când a ajuns la destinație, m-a invitat la el acasă și m-a servit cu mîsli cu lapte, am mâncat trei porții, mi-a arătat niște poze din vacanțe – fusese cu fratele lui în Norvegia și Suedia când era mic –, tatăl lor era nebun după Scandinavia, mi-a zis, de aici numele Björn. Pe frate îl chema Tor, a adăugat el clătinând din cap. M-a dus apoi până la autostradă, i-am dat caseta mea cu albumul triplu al celor de la The Clash, ne-am strâns mâinile, ne-am urat noroc, apoi m-am postat iarăși lângă o intrare pe autostradă. După trei ore a oprit un ochelarișt ciufulit și bărbos într-un Citroën 2CV roșu, mergea în Danemarca, puteam să mă duc cu el tot drumul. Tipul părea interesat de mine, a devenit atent când a aflat că scriam, m-am gândit că poate era profesor, mi-a cumpărat mâncare la o cafenea, am dormit câteva ore, am ajuns în Danemarca, mi-a cumpărat

din nou mâncare și, când ne-am despărțit în cele din urmă, eram în centrul țării, la doar câteva ore de Hirtshals, aproape acasă deci. Dar ultima parte a mers mult mai greu, făceam autostopul la nu știu câți kilometri odată, la unsprezece seara nu ajunsesem mai departe de Løkken, așa că m-am hotărât să înnoptez pe plajă. Am hoinărit de-a lungul unui drum îngust printr-o pădure pitică, ici-colo asfaltul era acoperit de nisip, în curând mi-au ieșit în cale dune de nisip, le-am urcat, apoi am văzut marea întinzându-se gri și lucioasă în fața mea, în lumina nopții de vară scandinavă. De la un camping sau sat de vacanță aflat la câteva sute de metri depărtare răsunau voci și motoare de mașini.

Era bine să fii lângă mare. Să simți mireasma slabă de sare și adierea brizei pure. Era marea mea, eram aproape acasă.

Am găsit o adăncitură și mi-am întins acolo sacul de dormit, m-am vîrât în el, am tras fermoarul și am închis ochii. Era neplăcut, oricine putea da peste mine, așa aveam impresia, dar eram atât de extenuat după ultimele zile, încât m-am stins ca o lumânare pe care o suflase cineva.

M-am trezit din cauza ploii. Rece și țeapăn, m-am extras cu greu din sacul de dormit, mi-am luat pantalonii, am strâns totul și m-am îndepărtat agale de țărm. Era ora șase. Cerul era cenușiu, burnița încet, aproape imperceptibil; cum înghețam, am iuțit pasul ca să mă încălzesc. Vocile din visul pe care-l avusesem nu-mi dădeau pace. Fratele tatălui meu, Gunnar, apăruse în el, sau mai degrabă mânia lui față de toată băutura pe care o dădusem pe gât și toate relele pe care le făcusem – îmi dădeam seama de asta în timp ce mă grăbeam prin aceeași pădure pitică prin care trecusem în ajun. Copacii erau nemîșcați, suri sub pătura densă de nori, mai mult morți decât vii. Nisipul se adunase în movile printre ei, modelat în forme schimbătoare și imprevizibile, totuși mereu distincte, pe alocuri ca un râu de granule fine ce traversa asfaltul mai grosier.

Am ieșit pe un drum principal, am mers de-a lungul lui câțiva kilometri, mi-am dat jos rucsacul într-o intersecție și m-am apucat să fac autostopul. Nu mai erau mulți kilometri până la Hirtshals. Ce urma să se întâmple acolo nu aveam idee, nu-mi rămăsese nici un ban, așa că mi-era imposibil să iau feribotul către Kristiansand. Oare n-ar fi putut să-mi trimită o factură după călătorie? Oare șansa nu avea să-mi scoată în cale un suflet bun care să-mi înțeleagă situația?

O, nu. Stropii erau din ce în ce mai mari.

Din fericire, nu era frig, măcar atât.

Mi-am aprins o țigară, mi-am trecut mâna prin păr. Din cauza ploii, gelul de păr devenise lipicios, mi-am șters mâna de pantaloni, m-am aplecat și am scos walkmanul din rucsac, am scotocit printre puținele casete pe care le aveam cu mine, am ales *Skylarking* ale celor de la XTC, am pus-o în aparat și m-am ridicat.

Oare nu-mi apăruse în vis și un picior amputat? Ba da. Retezat chiar sub genunchi.

Am zâmbit. Apoi, când muzica a început să se reverse din căștile mici, m-au năpădit gânduri din perioada când apăruse albumul. Trebuie să fi fost în clasa a șasea. Dar mai mult îmi aminteam de casa din Tveit: stăteam pe scaunul de răchită, beam ceai și fumam ascultând *Skylarking*, îndrăgostit lulea de Hanne; Yngve, care era acolo cu Kristin; toate conversațiile cu mama.

Pe drum venea o mașină.

*When Miss Moon lays down
And Sir Sun stands up
Me I'm found floating round and round
Like a bug in brandy
In this big bronze cup*

Era o camionetă, cu numele firmei scris cu roșu pe capotă, probabil că era un muncitor în construcții în

drum spre lucru, nici măcar nu mi-a aruncat o privire când a trecut în viteză pe lângă mine; și apoi piesa următoare a crescut parcă din prima – îmi plăcea la nebunie trecerea asta lină, ceva s-a înfiripat atunci în mine și am schițat câteva lovituri cu mâna prin aer în timp ce mă roteam în pași lenți de dans.

O altă mașină s-a ivit din vale. Am ridicat degetul mare. Și de data asta șoferul era un bărbat somnoros care nici măcar nu mi-a aruncat vreo privire. Era clar că mă aflam pe un drum cu mult trafic local. Dar nu puteau totuși să oprească? Să mă ducă și pe mine la un drum principal?

Abia după vreo două ore i s-a făcut cuiva milă de mine. Un neamț de vreo douăzeci și ceva de ani, cu ochelari rotunzi și o înfățișare severă, și-a tras Opelul mic pe dreapta, am fugit către el, am aruncat rucsacul pe scaunul din spate, care era deja plin de bagaje, și m-am așezat lângă șofer. Venea din Norvegia, mi-a zis, și mergea înspre sud, mă putea lăsa pe autostradă, nu era departe, dar spera să-mi fie cât de cât de ajutor.

– *Yes, yes, very good*, am spus. Geamurile se abureau tare, șoferul se apleca în față în timp ce conducea ca să șteargă parbrizul cu o cârpă. *Maybe that's my fault*, am adăugat.

– *What?* a zis el.

– *The mist on the window*, am spus.

– *Of course it's you*, a rostit el printre dinți.

„OK“, m-am gândit, „dacă din asta mi-ești“, și m-am lăsat pe spate în scaun.

M-a lăsat după douăzeci de minute lângă o benzinărie mare, unde m-am apucat să-i întreb pe toți pe care-i vedeam dacă nu mergeau la Hirtshals și dacă mă puteau lua și pe mine. Eram plouat și flămând, plin de jeg după atâtea zile pe drum, și multă vreme am primit numai refuzuri, până când un bărbat cu o dubă care mi-am dat seama

că era plină de pâine și produse de panificație a zâmbit și a spus: „Poftim, haide, mă duc la Hirtshals“. Tot drumul m-am gândit că așa fi putut să-i cer o pâine, dar n-am îndrăznit, am îngăimat doar că mi-era foame, însă el nu s-a prins.

Când îmi luam la revedere de la șofer în Hirtshals, un feribot era pe cale să plece. Am fugit spre casa de bilete cu rucsacul greu în spate, i-am explicat găfâind situația vânzătoarei, nu aveam nici un ban, nu se putea să primesc totuși bilet și apoi să mi se trimită factura? Aveam pașaport, mă puteam legitima și eram bun platnic. Mi-a zâmbit prietenos și a clătinat din cap, nu se putea, trebuia să plătesc în numerar.

– Dar *trebuie* să ajung dincolo! am zis. Acolo *stau*! Și nu am nici un ban!

A scuturat din nou din cap.

– Îmi pare rău, mi-a răspuns, după care mi-a întors spatele.

M-am așezat pe o bordură în zona portului, cu rucsacul între picioare, și m-am uitat cum feribotul uriaș s-a desprins de chei și a plutit până a dispărut în zare.

Ce puteam să fac?

O posibilitate era să fac din nou autostopul către sud, înspre Suedia, și apoi să o iau în sus pe acolo. Dar nu era oare și o întindere de apă ce trebuia traversată?

Am încercat să vizualizez harta, să văd dacă era vreo legătură între Danemarca și Suedia pe unde va, dar nu găseam nici una. Ar fi trebuit s-o iau în jos către Polonia și apoi în sus prin URSS către Finlanda și de acolo în Norvegia, nu-i așa? Vreo două săptămâni de autostop deci. Și nu aveam nevoie de viză pentru țările din blocul estic? Pe de altă parte, puteam să merg la Copenhaga, era la doar câteva ore distanță, și să fac rost acolo de bani pentru feribotul către Suedia. Să cerșesc dacă era nevoie.

O altă posibilitate era s-o rog pe mama să-mi transfere bani către o bancă locală. N-ar fi fost nici o problemă, dar putea dura vreo două zile. Și nici nu aveam bani de telefon.

Am deschis încă un pachet de Camel și am privit mașinile care treceau încet, formând o nouă coadă, în timp ce am fumat trei țigări una după alta. Multe familii de norvegieni care fuseseră la Legoland sau la plajă în Løkken. Niște nemți în drum spre nord. Multe rulote, multe motociclete și, chiar în capăt, tirurile de marfă.

Mi se uscaseră gura; mi-am pus din nou walkmanul, vrând de data asta să ascult o casetă de la Roxy Music. Însă după a doua piesă muzica a început deja să sune fals, iar lumina bateriei pâlpâia, semn că era pe cale să se termine. M-am ridicat, mi-am luat rucsacul în spate și am pornit spre centru pe puținele și anostele străzi din Hirtshals. Din când în când mă rodea stomacul de foame. M-am gândit să intru într-o brutărie și să întreb dacă nu se puteau lipsi de o pâine, dar bineînțeles că mi-ar fi spus nu. Nesuportând gândul unui refuz atât de înjositor, m-am hotărât să îndur pentru când într-adevăr ajungeam la limită, așa că am luat-o din nou la pas către port. M-am oprit în fața unui fel de chioșc-cafenea, acolo puteam cel puțin să primesc un pahar de apă.

Vânzătoarea a încuviințat din cap și mi-a umplut un pahar la robinetul din spatele său. M-am așezat la fereastră. Era aproape plin înăuntru. Afară începuse din nou să plouă. Eu beam apă și fumam. După o vreme au venit la ușă doi băieți de vârsta mea, complet echipați de ploaie; și-au dat jos glugile și s-au uitat în jur. Unul dintre ei a venit spre mine: era liber? „Of course“, am zis. Am început să vorbim, se pare că erau din Olanda, mergeau spre Norvegia și făcuseră tot drumul pe bicicletă. Au râs neîncrezători când le-am spus că făcusem autostopul de la Viena fără nici un ban și că acum încercam să iau vaporul. „De aceea bei apă?“ a zis unul din ei, am dat aprobator

din cap, apoi el m-a întrebat dacă nu voiam o cafea. Când am răspuns „*That would be nice*“, s-a ridicat și mi-a cumpărat una.

Am plecat odată cu ei, au spus că sperau să ne întâl-nim la bord și au dispărut cu bicicletele lor; mi-am târât picioarele către zona cu tiruri și am început să-i întreb pe șoferi dacă nu voiau să mă ia cu ei, fiindcă nu aveam bani de vapor. Nu, nimeni nu voia, evident. În timp ce-și por-neau unul după altul motoarele și se imbarcau, eu m-am întors la cafenea și am stat să mă uit la feribotul care, încă o dată, s-a desprins încet de la chei și a devenit tot mai mic până când, după o jumătate de oră, a dispărut complet.

Ultimul feribot pleca seara. Dacă nu-l luam pe asta, trebuia să fac autostopul spre sud, către Copenhaga. Asta era planul. Pe când așteptam, am găsit manuscrisul în rucsac și am început să citesc. Scrisesem un capitol întreg în Grecia, în două dimineți înaintasem cu greu prin apă până la o insuliță și de acolo până la o altă insulă, cu pan-tofii, tricoul, caietul, stiloul, un volum broșat din *Jack* în suedeză și țigările într-o legătură pe care o țineam pe cap. Acolo, într-o scobitură din munte, stătusem singur cuc și scrisesem. Mă simțeam ca și cum ajunsesem în punctul în care voiam să fiu. Stăteam pe o insulă grecească, în mij-locul Mediteranei, și scriam la primul meu roman. În același timp, eram neliniștit, parcă nu *era* nimic acolo, doar eu, iar golul acesta l-am observat numai când mi-am dat seama că asta era totul și nimic mai mult. Așa era acolo, golul meu era totul; chiar și când citeam absorbit din *Jack* sau, aplecat peste caiet, scriam despre Gabriel, personajul meu principal, tot golul îl observam.

Din când în când plonjam în apa minunată, de cu-loare albastru-închis, dar după numai câteva mișcări mi-a trecut prin minte că poate erau rechini acolo. Știam că nu sunt rechini în Marea Mediterană, dar tot îmi veneau gândurile astea, așa că m-am cățărât pe mal ud leoarcă în

timp ce bodogăneam, era o prostie, să-mi fie frică de rechini *acolo*, ce naiba, aveam șapte ani? Însă eram singur sub soare, singur în fața mării și complet pustiu. Mă sim-țeam de parcă aș fi fost ultimul om de pe pământ. În condi-țiile astea, nici cititul, nici scrisul nu mai aveau rost.

Totuși, când am citit capitolul despre ceea ce credeam că era un bar de marinari din portul Hirtshals, mi s-a părut bun. Faptul că fusesem acceptat la Academia de Scriere Creativă sugera că aveam talent, acum trebuia doar să-l demonstrez pe hârtie. Planul meu era să scriu un roman pe parcursul anului următor și să-l public în toamnă, în funcție de timpul necesar pentru tipărire și alte operațiuni.

Apă deasupra/apă dedesubt se numea.

După câteva ore, în amurgul ce abia mijeia, am luat iarăși tirurile la rând. Unii șoferi dormitau în cabine, iar eu băteam în geamurile din lateral și îi vedeam cum tresăreau înainte fie să deschidă portiera, fie să coboare geamul ca să afle ce voiam de la ei. Nu, nu puteam să merg cu ei. Nu, nu mă luau. Nu, bineînțeles că nu, doar nu era să-mi plătească ei biletul?

La chei, feribotul era luminat puternic. Peste tot în jurul meu, oamenii porneau motoarele. Mașinile au început să înainteze încet, primele dispăreau deja prin gura deschisă în ventrele vasului. Eram disperat, dar mi-am zis că avea să fie bine până la urmă. S-a mai auzit vreodată de un tânăr norvegian care să fi murit de foame în vacanță sau să fi rămas împotmolit în Danemarca, nemaireușind să ajungă acasă?

Trei bărbați stăteau de vorbă în fața unuia dintre ulti-mele tiruri. M-am dus la ei.

– Salut, am zis. Ar putea unul dintre voi să mă ia și pe mine la bord? Știți, nu am bani de bilet. Și trebuie să ajung acasă. Și nici nu am mâncat de două zile.

– De unde ești? m-a întrebat unul în dialectul din Arendal.

– Arendal, am spus eu cu accent cât mai pronunțat posibil. Mai precis, din Tromøya.

– Nu mai spune! Și eu sunt tot de acolo!

– De unde?

– Din Færvik, a zis el. Și tu?

– Tybakken, i-am răspuns. Oare mă poți lua?

A încuviințat din cap.

– Urcă. Să stai ghemuit când ne imbarcăm. N-o să fie nici o problemă.

Zis și făcut. Când am urcat la bordul vasului, m-am chircit pe podea, cu spatele la geam. După ce el a parcat și a oprit motorul, eu mi-am luat rucsacul în mână și am sărit jos pe punte. Ochii îmi erau umezi când i-am mulțumit. El a strigat după mine: „Hei, stai un pic!” În momentul în care m-am întors, mi-a întins o bancnotă daneză de cincizeci zicându-mi că nu avea ce să facă cu ea, pe când eu îi puteam găsi o întrebuintare.

M-am dus la cafenea și am mâncat o porție mare de chiflele. Feribotul începu să se miște. Aerul din jurul meu era plin de conversații însuflețite, era seară, eram pe drum. M-am gândit la șoferul meu. De obicei nu mă interesau genul ăsta de oameni, își irosiseră viața la volan, nu aveau educație, erau grași și plini de prejudecăți despre tot și toate și el nu făcea excepție, văzusem eu, dar ce naiba, acceptase să mă ia!

După ce mașinile și motocicletele au ieșit zgâlțâindu-se și huruind din feribot și s-au răspândit pe străzile din Kristiansand, a doua zi dimineața, orașul a rămas complet tăcut în urma lor. M-am așezat pe treptele stației de autobuz. Soarele strălucea, cerul era sus de tot, aerul deja cald. Păstrasem o parte din banii pe care-i promisem de la șoferul de tir, așa că puteam să-l sun pe tata să-mi anunț

sosirea. Nu putea suferi vizitele neanunțate. Își cumpăraseră o casă la câteva zeci de kilometri, pe care o închiriau iarna și în care stăteau vara până când își reluau munca în nordul Norvegiei. Planul meu era să stau acolo câteva zile și să împrumut bani pentru biletul către Bergen, poate să iau trenul – așa era mai ieftin.

Era însă prea devreme să sun.

Am scos micul jurnal de călătorie pe care-l ținusem în ultima lună și am notat tot ce se întâmplase din Austria încoace. Am scris câteva pagini despre visul de pe plaja din Løkken – mă impresionase puternic, se cuibărise în mine ca o opreliște sau graniță de netrecut, m-am gândit că era o întâmplare importantă.

În jurul meu, frecvența autobuzelor sporise, abia trecea un minut fără ca un nou autobuz să se oprească și să-și dea jos călătorii. Mergeau la muncă, vedeam în ochii lor, aveau privirea goală a salariaților.

M-am ridicat și am dat o tură prin oraș. Strada pietonală Markens era aproape în întregime goală, doar câte-o siluetă o traversa în grabă. Câțiva pescăruși scormoneau în gunoiul de sub un tomberon căruia îi căzuse fundul. M-am trezit în fața bibliotecii – fusesem mânat de obișnuință, mă cuprinsese un sentiment de panică la fel ca pe vremea liceului, când umblam pe acolo, sentimentul că nu aveam o țință și că toți vedeau asta, și întotdeauna rezolvam situația adăpostindu-mă în locul acela, unde puteai sta singur fără ca cineva să se întrebe ce făceai.

În fața mea se aflau piața și biserica gri de piatră cu acoperișul de aramă cu patină verde. Totul era mic și mohorât, Kristiansand era un orașel, vedeam asta foarte limpede acum, după ce fusesem în sudul Europei și văzusem cum stăteau lucrurile acolo.

Lipit de perete, pe cealaltă parte a străzii dormea un vagabond. Cu barba și părul lungi și cu hainele zdrențuite, arăta ca un sălbatic.